

Klagerne til Hegnssynsmændene over Hegns-
skade ville blive langt større, og at ogsaa Døds-
dommen over Hegn vil blive langt lettere fæl-
det, hvis Udvalgets Tilføining under Nr. 10
til § 8 vedtages, end dersom dette ikke skeer.
— Hertil kommer endnu, at Udvalget i Virke-
ligheden paa et Punkt gaaer noget videre end
Lovforslaget, og er noget mindre konservativt.
Den ærede Ordfører gjorde vel gjældende, at
det netop var et Forslag, som Udvalget havde
sat ind af konservative Hensyn, men det er
dog paa et Punkt noget mindre konservativt
end selve Lovforslaget. Jeg skal tillade mig
nærmere at paavise dette. Lovforslaget inde-
holder den Bestemmelse, at for at en Gier
af et Hegn overhovedet skal kunne foretrædges
i Besiddelsen deraf, i Nydelsen og Brugen af
Hegnet, skal det være godtgjort, at den Skade,
som det gjør, er større end Nytten; dersom
Skaden ikke er ligesaa stor som eller er min-
dre end Nytten, er han berettiget til at be-
holde sit Hegn, uden at betale Noget derfor.
Nu skulde man nærmest troe, at Udvalgets
Forslag maatte gaae ud paa, at, naar et
Hegn paa Grund af det af mig nævnte
Forhold var blevet dødsdømt, men Gieren
alligevel vilde redde dette Hegn ved at betale
for den Skade, som det gjorde, saa skulde det
nærmest kun være den overstyvende Skade,
den Skade, som gik ud over den Nytte, som
det gjorde, hvilken han skulde betale; thi det
var det Overflud af Skade, som havde be-
virket Dødsdommen. Men Udvalget forlanger
Mere; det forlanger en passende aarlig Erstat-
ning, fastsat for 5 Mar ad Gangen, uden at
udtale Noget om, at der ved Fastsettelsen af
denne passende Erstatning skal gjøres Afdrag
for den Nytte, som Vedkommende har af Heg-
net, og som repræsenterer den Servitut, om
jeg maa kalde det saa, som Lovforslaget, saa-
ledes som det er forelagt af mig, har forlangt
vedblivende lagt paa Naboeiendommen, den
Servitut nemlig, at man skal taale Hegn,
forsaavidt Skaden ikke overstiger Nytten. Det
kan altsaa let komme til at stille sig saaledes
for Hegnseieren, at han, skjøndt, for at ud-
trykke Forholdet i Tal, Overfludet af Skaden
udover Fordelen kun repræsenterer 1 Rd., dog
kommer til at betale for at konservere sit Hegn,

ikke denne ene Daler, men maastee 11 Rd.,
idet 10 Rd. er ansat som den Deel af Sla-
den, der antages at afbalanceres af Nytten af
Hegnet. Dette er dog i og for sig en Syn-
derlighed. Jeg har ingenlunde overseet, at det
ærede Udvalg vistnok ikke har sagt fuld Er-
statning, men kun passende Erstatning; men,
naar Hegnssynsmændene ikke have nogen nær-
mere Betædning, hvorefter de kunne udmaale
dette „passende“, vil det, som sagt, let kunne
hænde, at Forholdet i Virkeligheden kommer
til at stille sig saa, som af mig angivet. —
Jeg har anvendt saa megen Tid eller rettere
lagt saa megen Beslag paa det ærede Things
Tid for at forklare min Stilling ligeoverfor
dette Vædringsforslag, ikke fordi det, der af
Udvalget deri er foreslaaet, i Principet afviger
saa særdeles meget fra de Principer, der ibrigt
ere fulgte i Lovforslaget, men fordi jeg frygter
for, at den praktiske Anvendelse af det af Ud-
valget foreslaaede vil føre netop til det Mod-
satte af, hvad det ærede Udvalg har tilsigtet. —
Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 11 skal jeg
ikke indvende Noget imod. Der kan nemlig
jo ganske vist tænkes Tilfælde, hvor Hegns-
plantningen tilhører En og Hegnet en Anden,
men dette kan dog vel at mærke kun tænkes,
hvor Forholdet er opstaaet ved Overenskomst
mellom Naboer, thi Forordningen af 29de
October 1794 kjender aabenbart ikke dertil.
Jeg kommer endelig til det sidste Vædrings-
forslag, som Udvalget har stillet til det Afslut-
ning, som for Diebliffet er under Forhandling, nem-
lig dets Forslag under Nr. 13. Jeg kunde
med Hensyn til dette Vædringsforslag, som
gaaer ud paa at udslutte hele § 11, fristes
til kun at henvise til mine Udtalelser ved
første Behandling, thi jeg veed i Virkeligheden
ikke Noget at føie dertil, og jeg frygter for,
at en Gjentagelse af de Grunde, som jeg da
ansførte, alligevel ikke vil være stærk nok til
at overbevise det ærede Udvalg, da jeg har
gjort et forgæves Forsøg derpaa i en Sam-
menkomst med Udvalget. Jeg skal derfor kun
tillade mig endnu med Hensyn til dette
Punkt at udtale, at forsaavidt som der ikke
i Hegnsloven indkommer en Bestemmelse som
den af mig i § 11 antydede, og dersom Rig-
sdagens Landssting og Folkething maatte fast-